Ти сидиш в задимленій кімнаті
І так лячно думати мені —
За копійку кожен може взяти
У завулках безпритульних днів…

На столі брудне розлите пиво,
Я дивлюсь на тебе із кутка —
Не сховає павутиння сиве
Молода, оголена рука…

Там за містом, у степах розлогих,
Золоті чекають вечори —
Ти прийшла з великої дороги,
Де копальні, вугіль, димарі.

Знаю я, за темним коритаром
Знов тебе в нічний розіпнуть час.
Серце кров розбурханим ударом
Розганяє силою образ…

За вікном шумить чи степ чи місто —
Я вернуся – тільки-но поклич.
Золоте розкидала намисто
По садах, будинках біла ніч.

Я піду по вулицях осінніх,
Де колись акації цвіли…
Небо знов ясне таке і синє,
Як у нашім (у твоїм) селі…

Знов вернуся глянути на тіло,
Що в кафе "Венери" продаси.
Може й ти коли мене любила
У житах шовкових по росі!

Так сиджу і крізь туман дивлюся,
Пиво п’ю, ковтаю матюки,
А у темному запльованому люстрі
Під очима бачу синяки…

Дні біжать і гаснуть у минулім,
У кайданах людяний мій гнів.
Ах, чому пісні мої не кулі —
Я б тоді не так поговорив!..

Я б сказав… та що тепер я можу?
Сплять слова холодні на сторожі,
Вічні в серці – холод і зима…
Де ж піду, до кого відгукнуся?..
Ніч самотня, вітер і туман…